

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 71.277 van 28 januari 1998
in de zaak A. 74.218/X-7368.**

In zake : Marc VAN MOORLEGHEM,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. LUST,
kantoor houdende te 8200 BRUGGE-SINT-ANDRIES,
Burggraaf de Nieulantlaan 14

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. BOSSUYT,
kantoor houdende te 8310 BRUGGE-ASSEBROEK,
Bossuytlaan 35.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Marc VAN MOORLEGHEM op 2 mei 1997 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 5 maart 1997 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening houdende, eensdeels, inwilliging van het beroep van de gemachtigde ambtenaar tegen het besluit van 6 juni 1996 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen waarbij hem de bouwvergunning werd verleend voor het oprichten van een mestkippenstal en een loods en voor het uitbreiden van een bestaande loods van een landbouwbedrijf gelegen Hoogstraat 11 te Zwevegem, anderdeels, vernietiging van die vergunning;

Gelet op het arrest nr. 70.397 van 17 december 1997 waarbij de zaak wordt vastgesteld op de openbare terechtzitting van 7 januari 1998, om 9.30 uur;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter
M. VRINTS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. LUST, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat J. BOSSUYT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd J. HUBREGTSEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat de bestreden beslissing de vergunning weigert op volgende gronden :

"(...)

Overwegende dat het bedrijf, met 80 runderen en 20 zeugen en 180 biggen, gelet op zijn relatief beperkte omvang en activiteiten, niet kan beschouwd worden als een bedrijf met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt; dat het bedrijf evenwel een industrieel karakter verkrijgt door de gevraagde uitbreiding voor mestveeteelt van 19.800 braadkippen; dat in die zin een nieuwe bedrijfsactiviteit zou ontstaan;

Overwegende dat de afstand van de gevraagde mestkippenstal en loodsen tot het dichtstbijzijnde woongebied, in dit geval woonpark en niet zijnde woongebied met landelijk karakter, ongeveer 107 m bedraagt; dat een woonpark dient beschouwd te worden als een woongebied; dat bijgevolg de afstandsregelsregel, zoals vermeld in artikel 11 van het voornoemd gewestplan, dient gerespecteerd te worden; dat aldus niet voldaan is aan de 300 m vereiste afstand; dat door het industriële karakter, zelfs indien rekening wordt gehouden met het feit dat

de gevraagde uitbreiding omringd wordt door een groenscherm, de schoonheidswaarde van het open homogene landschap onnodig in het gedrang komt; dat het ontwerp aldus strijdt met de bindende voorschriften van het gewestplan; dat door het ontwerp de goede plaatselijke ordening in het gedrang wordt gebracht";

Overwegende dat het eerste middel is ontleend aan de schending van de "artikelen 11, 4.1., en 15, 4.6.1., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, alsmede het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel doordat het (bestreden besluit) aan de hand alleen van de in het dossier berustende documenten en vastgestelde feiten in redelijkheid niet kon aannemen dat het gemengd landbouwbedrijf van de verzoekende partij (akkerbouw en veeteelt) door het ingebruiknemen van een pluimveestal met een capaciteit van 19.800 dieren een niet meer aan de grond gebonden agrarisch bedrijf van industriële aard zou worden, zodat de 300 meter afstandsregel van toepassing is"; dat verzoeker staande houdt dat artikel 11 van voornoemd koninklijk besluit van 28 december 1972 niet toelaat zonder meer als algemene regel te stellen dat het oprichten van een pluimveestal met een capaciteit van 19.800 dieren bij een bestaand klassiek grondgebonden landbouwbedrijf, de aard van dit laatste wijzigt in een niet aan de grond gebonden agrarisch bedrijf met industrieel karakter, dat rekening moet worden gehouden met de zich steeds maar voltrekkende wijzigingen in het dierenopfokpatroon, dat kleine capaciteiten uit het kweekpatroon verdwijnen; dat verzoeker ter illustratie verwijst naar het decreet van 20 december 1995 tot wijziging van het mestdecreet van 23 januari 1991 dat een capaciteit tot 70.000 eenheden toch nog als "gezinsveeteeltbedrijf" beschouwt; dat verzoeker stelt dat "men er bezwaarlijk (kan) van uitgaan dat de wetgever van 20 december 1995 het gezinsveeteeltbedrijf als een industrieel bedrijf heeft

opgevat"; dat verzoeker voorts uiteenzet waarom zijn bedrijf niet zal ophouden grondgebonden te zijn door het stopzetten van de varkensteelt en de overschakeling op pluimvee met een capaciteit van slechts 19.800 dieren, met name omdat hij vooreerst een teeltoppervlakte van ca. 27 ha behoudt, waarop in hoofdzaak tarwe en ruwvoeder zal worden geteeld, zoals in het verleden, vervolgens omdat hij als droog strooisel de eigen verbouwde stroovruchten aanwendt, tenslotte omdat hij beroep doet op een sedert de laatste jaren sterk toegenomen voederwijze met name de "tarwe bijmenging" waarbij op zijn akkerland geteeld ruwvoeder en graan in het voeder voor de dieren worden verwerkt; dat verzoeker tenslotte aanstipt dat er geen reden is om het "landbouwbedrijf" van artikel 1 van de pachtwet anders te begrijpen en in te vullen dan "de landbouw in de ruime zin" van voormeld artikel 11, 4.1.; dat luidens artikel 2, 1°, van de pachtwet grootschalige vetmesterijen of fokkerijen enkel niet onder de bescherming van de pachtwetgeving vallen, wanneer ze geëxploiteerd worden "onafhankelijk van een landbouwbedrijf"; dat terzake het al of niet fokken van de dieren met de bodemopbrengst van het bedrijf zelf het criterium is; dat verzoeker aanstipt :

"Worden de dieren uitsluitend gevoederd met voeder dat van buitenaf of van de industrie op het bedrijf wordt gebracht, dan heeft zulke opfok niets landbouwkundigs meer en is ze onafhankelijk van de landbouw en de grondopbrengst, zodat de pachtwetgeving niet meer van toepassing is. De pachtwet is daarentegen wél van toepassing op de huur van onroerende goederen die gebruikt worden voor het fokken van dieren, zelfs op industriële schaal, wanneer ofwel het fokken een bijkomende activiteit van de betrokken landbouwuittasting uitmaakt, ofwel indien de dieren grotendeels worden gevoerd met voeders die op het bedrijf worden voortgebracht";

Overwegende dat de verwerende partij verwijst "naar de motiveringen en gronden aangehaald bij de redengeving der feiten en voorgaanden";

Overwegende dat niet wordt betwist dat de geplande constructie wordt opgetrokken in een agrarisch gebied op minder dan 300 m van een woongebied; dat evenmin wordt betwist dat de aanvraag de oprichting beoogt van een mestkippenstal van 65 m bij 18,18 m en van een loods en de uitbreiding van een loods op een bestaand landbouwbedrijf, dat de landbouwbedrijfsgebouwen zich heden beperken tot een woning, rundveestal voor 80 runderen en 20 zeugen en 180 biggen, twee bergingen en een loods van 15 m bij 20 m, dat deze loods wordt uitgebreid tot 23 m bij 35 m grondoppervlakte, dat op 6 m rechts en parrallel met deze loods een nieuwe loods van 16 m bij 50 m, afgedekt met een tentdak wordt voorzien, dat op 15 m achter de uit te breiden loods de pluimveestal zou komen;

Overwegende dat artikel 11 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen bepaalt wat volgt :

"De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven.

Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, mogen slechts opgericht worden op ten minste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft. De afstand van 300 en 100 m geldt evenwel niet in geval van uitbreiding van bestaande bedrijven. De overschakeling naar bosgebied is toegestaan overeenkomstig de bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening van de landbouw- en bosgebieden";

Overwegende dat uit die bepaling volgt dat de gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden

agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt niet mogen worden opgetrokken binnen de afstand van 100 meter van een woonuitbreidingsgebied of van 300 m van een woongebied, tenzij het de uitbreiding betreft van een bestaand niet aan de grond gebonden agrarisch bedrijf met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt;

Overwegende dat het middel ervan uitgaat dat de bij voormeld artikel 11 opgelegde afstand geldt voor, enerzijds, gebouwen voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter en voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven voor intensieve veeteelt; dat die lezing van artikel 11 niet de juiste lijkt; dat de bepaling een afstand oplegt voor de gebouwen voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter, eensdeels, en voor de gebouwen voor intensieve veeteelt, anderdeels; dat voor de gebouwen voor intensieve veeteelt het gegeven dat het bedrijf grondgebonden is dienvolgens niet relevant lijkt; dat aangezien verzoekers bestaand bedrijf een aan de grond gebonden agrarisch bedrijf is zonder industrieel karakter en ook geen bedrijf van intensieve (pluim)veeteelt, een uitbreiding met een gebouw voor intensieve (pluim)veeteelt lijkt te moeten gebeuren met eerbiediging van de in het artikel voorgeschreven afstanden; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat het tweede middel luidt als volgt :

"Verzoekende partij voert schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat het bestreden besluit, al is het genomen door een ander lid van de Vlaamse Regering, m.b.t. hetzelfde punt - nl. de vraag of het al of niet om een uitbreiding van een bestaand landbouwbedrijf gaat - in tegenspraak is met wat op 27 augustus 1996 werd beslist door de Vlaamse Minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, terwijl nochtans zulk tegenstrijdig wijzen elke rechtszeker-

heid in het rechtsverkeer uitsluit, geenszins in de rede ligt en slechts het gevolg kan zijn van een onzorgvuldige samenstelling van het dossier en van een onzorgvuldig gecoördineerd onderling overleg.

Zo, spijs de koppeling voorzien door art. 5 van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985, de milieuvergunning en de bouwvergunning tot een van mekaar te onderscheiden vergunningsstelsel behoren, geldt niettemin art. 2, § 1, van de bij B. Vl. Reg., dd. 22 oktober 1996 gecoördineerde stedenbouwwet gelijkelijk voor alle vergunningverlenende overheden. Daaruit volgt dat er slechts één juiste toepassing kan zijn van art. 11.4.1 van het uitvoerend gewest-plannenbesluit van 28 december 1972. Het ligt in de rede, en het is een eis van rechtszekerheid, dat de overheid, die het laatst over een van beide vergunningen beslist, zich wat de toepassing van de zich aan beide overheden opdringende rechtsregels betreft, gedraagt naar hetgeen eerder door de andere overheid is beslist. Separaat werken en beslissen is ook niet bestaanbaar met de zorgvuldigheidsplicht";

dat verzoeker het middel toelicht als volgt :

"Harerzijds zou de Bestendige Deputatie van West-Vlaanderen in zitting van 21 maart 1996 de gevraagde milieuvergunning toestaan - hoewel zij op 26 januari 1995 diezelfde aanvraag had geweigerd -. Ze nam aan dat het om een uitbreiding van het bestaand bedrijf ging en dat mitsdien de 100 meter afstandsregel van toepassing was, waaraan terzake was voldaan. Door een aantal particulieren werd nochtans een niet-schorsend hoger beroep aangetekend dat bij besluit van de Vlaamse Minister van Leefmilieu en Tewerkstelling op 27 augustus 1996 werd afgewezen. Ook hij was van oordeel dat het om een normale uitbreiding van het bestaand bedrijf ging en dat mitsdien de afstandsvereiste 100 meter en niet 300 meter was. Tegen dat besluit is een niet-schorsend annulatieverzoek hangende bij Uw Raad onder A/A. 72.032";

Overwegende dat de verwerende partij niet antwoordt op het middel;

Overwegende vooreerst dat lijkt te moeten worden aangenomen dat de bestreden weigering niet het gevolg is van onzorgvuldigheid, maar van een schending van de regelgeving; dat voorts, ingevolge de uitdrukkelijke wil van de decreetgever, de milieuvergunning en de

bouwvergunning aan onderscheiden vergunningsstelsels zijn onderworpen; dat tegenstrijdige uitspraken en rechtsonzekerheid daaraan inherent zijn; dat het middel inzoverre neerkomt op een kritiek op de reglementering; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet voldaan is aan de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op achtentwintig januari
1900 achtennegentig, door de Xe kamer, die was
samengesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
de HH.	J. BOVIN,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. EYLENBOSCH,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. EYLENBOSCH.

M. VRINTS.